

ระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ
ของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ ชั้นปีที่ 3
ในกลุ่มมหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง
The Level of English-Speaking Anxiety
of the Third-Year Business English Students
in Rajabhat Universities in the Lower Northeastern Region

วศณ มังชาดา^{1*}

Vasana Mangchada

¹สาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ

Business English Program, Faculty of Humanities and Social Sciences,

Sisaket Rajabhat University

*Corresponding Author

ได้รับบทความ : 14 สิงหาคม 2567

ปรับปรุงแก้ไข : 2 กันยายน 2567

ตอบรับตีพิมพ์ : 13 กันยายน 2567

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ ชั้นปีที่ 3 จำนวน 120 คน ในกลุ่มมหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง ได้แก่ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี และมหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา โดยใช้แบบสอบถามเพื่อวัดระดับความวิตกกังวล

ในการพูดภาษาอังกฤษในการเก็บรวบรวมข้อมูล วิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป เพื่อหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย \bar{X} และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

ผลการวิจัยพบว่านักศึกษาในกลุ่มมหาวิทยาลัยราชภัฏในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ตอนล่างมีระดับความวิตกกังวลในภาพรวมเท่ากัน ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยดังนี้ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ มีค่าเฉลี่ย \bar{X} ที่ 3.20 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) 1.02 มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ มีค่าเฉลี่ย \bar{X} ที่ 3.34 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) 0.95 มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี มีค่าเฉลี่ย \bar{X} ที่ 3.22 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) 1.21 และมหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา มีค่าเฉลี่ย \bar{X} ที่ 3.30 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) 1.07

คำสำคัญ : ระดับความวิตกกังวล, การพูดภาษาอังกฤษ, นักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ธุรกิจชั้นปีที่ 3, กลุ่มมหาวิทยาลัยราชภัฏในภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง

Abstract

The objectives of this research were to examine the level of English-speaking anxiety among 120 third-year Business English students from universities in the lower northeastern region of Thailand, including Buriram Rajabhat University, Sisaket Rajabhat University, Ubon Ratchathani Rajabhat University, and Nakhon Ratchasima Rajabhat University. The study utilized a questionnaire to measure the level of English-speaking anxiety. Data were analyzed using statistical software to calculate percentages, mean (\bar{X}), and standard deviation (S.D.).

The research findings revealed that students from the Rajabhat universities in the lower northeastern region exhibited a moderate level of overall English-speaking anxiety. The mean scores were as follows: Buriram

Rajabhat University with a mean score of 3.20 and a standard deviation (S.D.) of 1.02, Sisaket Rajabhat University with a mean score of 3.34 and an S.D. of 0.95, Ubon Ratchathani Rajabhat University with a mean score of 3.22 and an S.D. of 1.21, and Nakhon Ratchasima Rajabhat University with a mean score of 3.30 and an S.D. of 1.07.

Keywords: Anxiety Level, English Speaking, Third-Year Business English Students, Rajabhat Universities, Lower Northeastern Region

บทนำ

แผนการศึกษาแห่งชาติ (ฉบับปรับปรุง) พ.ศ. 2552-2559 ได้กำหนดนโยบายในการส่งเสริมความร่วมมือระหว่างประเทศด้านการศึกษาพัฒนาความเป็นสากลของการศึกษาเพื่อรองรับการเป็นประชาคมอาเซียนและเพิ่มศักยภาพการแข่งขันของประเทศภายใต้กระแสโลกาภิวัตน์ โดยกำหนดกรอบการดำเนินงานที่แสดงให้เห็นว่าภาษาอังกฤษถือเป็นภาษาสากล และเป็นภาษาราชการในกลุ่มประเทศอาเซียน และส่งเสริมการสอนภาษาสากลเป็นภาษาที่สองตั้งแต่ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2553) ประเทศไทย เป็นประเทศที่มีภาษาเป็นของตนเอง คนไทยใช้ภาษาไทยทั้งในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน และเป็นภาษาราชการ จึงส่งผลให้ความสามารถทางด้านภาษาอังกฤษของผู้เรียนส่วนใหญ่ ยังอยู่ในเกณฑ์ที่ไม่น่าพอใจกล่าวคือ ผู้เรียนส่วนใหญ่ยังไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารกับชาวต่างชาติได้ดีเท่าที่ควร เนื่องจากผู้เรียนมีโอกาสนในการฝึกฝนประสบการณ์การใช้ภาษาอังกฤษทั้งในและนอกห้องเรียนน้อยมาก เมื่อเทียบกับผู้เรียนในประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง หรือภาษาราชการ เช่น ฟิลิปปินส์ มาเลเซีย สิงคโปร์ และอินเดีย (กระทรวงศึกษาธิการ, 2559: 2) นอกจากนี้ สุมิตรา อังวัฒนกุล (2539) ได้กล่าวเพิ่มเติมว่า เมื่อพิจารณาความสามารถในการสื่อสารของผู้เรียน พบว่าผู้เรียนไม่สามารถใช้ภาษาเพื่อโต้ตอบสื่อสารและ

วิพากษ์วิจารณ์ได้อย่างเหมาะสม แม้จะได้เรียนภาษาอังกฤษมาหลายปี และทราบถึงโครงสร้างของไวยากรณ์และคำศัพท์ ก็ไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้ ในส่วนที่เกี่ยวข้อกับการออกเสียงภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวไทยนั้น พิณฑิพย์ ทวยเจริญ (2547) กล่าวว่า ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษนั้น การรู้และจดจำเพียงแค่ว่าคำศัพท์ และโครงสร้างของประโยคเพียงเท่านั้นยังไม่เพียงพอ หากผู้เรียนยังไม่สามารถออกเสียงที่เจ้าของภาษาเข้าใจ ก็ถือว่ายังไม่สามารถสื่อสารได้ อริสรา ธนาปกิจ (2555) กล่าวถึงการใช้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนคนไทยว่า ผู้เรียนส่วนใหญ่มีโอกาสในการใช้ภาษาน้อยกว่าที่ควร ความรู้และทฤษฎีที่ได้รับจากห้องเรียนไม่เพียงพอต่อการใช้ภาษา และเมื่อต้องใช้ภาษาในสถานการณ์จริงจึงขาดความมั่นใจ เพราะไม่มีประสบการณ์ และผู้เรียนไม่ส่งเสริมตัวเองในการฝึกฝน ประยุกต์ใช้ภาษาเพื่อให้เกิดความคุ้นเคยและคล่องแคล่ว ผู้เรียนคนไทยไม่ชอบฝึกฝนเพราะไม่กล้าและกลัวพูดผิด

ปัจจัยสำคัญที่มีผลต่อความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ คือ ความวิตกกังวล แมคอินไทร์ (MacIntyre, 1995) ได้กล่าวถึงความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษว่า หากผู้เรียนมีความวิตกกังวลสูงจะส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การแสดงออกทางภาษา ความสามารถด้านต่าง ๆ ในการใช้ภาษา รวมถึงพัฒนาการทางการเรียนของผู้เรียนที่มีความวิตกกังวลลดลง อาจถึงขั้นล้มเหลว สาเหตุจากการที่ผู้เรียนมีความวิตกกังวล ผู้เรียนจะแสดงอาการกลัว ประหม่าหรือตื่นเต้นในการฝึกพูด มีความรู้สึกเคร่งเครียด อึดอัด ไม่สบายใจ หวาดกลัว มือสั่น เมื่อตอบคำถาม หรือพูดเสียงเบาว่าปกติ ไม่กล้าสบตาผู้ฟัง

มหาวิทยาลัยราชภัฏในกลุ่มภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง เปิดสอนหลักสูตรระดับปริญญาตรีและระดับบัณฑิตศึกษาในสาขาต่าง ๆ รวมทั้งดำเนินงานวิจัยและให้บริการทางวิชาการด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี ศิลปศาสตร์ สังคมศาสตร์ และมนุษยศาสตร์ เพื่อตอบสนองความต้องการของพื้นที่และจังหวัดใกล้เคียง ตลอดจนประเทศเพื่อนบ้านในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ในบริบทของการสอนภาษาอังกฤษนั้น พื้นฐานทางด้านภาษาอังกฤษของผู้เรียนโดยทั่วไปมีน้อยมาก ผู้เรียนขาดแรงจูงใจ

ในการเรียนและการใช้ภาษาอังกฤษ ไม่ค่อยตอบสนองในกิจกรรมและการมีส่วนร่วมในการเรียนการสอนเท่าที่ควร เช่น การเล่นเกม การตอบคำถาม แต่ผู้เรียนส่วนใหญ่ยังมีความตั้งใจ และใส่ใจในการเรียน อาจเนื่องมาจากจำนวนนักศึกษาในชั้นเรียนมีจำนวนมากขึ้นไป ทำให้ผู้เรียนเกิดความประหม่า วิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษ จากการที่ผู้วิจัยได้ทำการสอนในสาขาภาษาอังกฤษธุรกิจ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ พบว่า ผู้เรียนส่วนใหญ่มีพื้นฐานความรู้ทางด้านภาษาอังกฤษน้อยมาก ผู้เรียนไม่ค่อยตอบสนองต่อกิจกรรมการเรียนการสอนได้ดีเท่าที่ควร และผู้เรียนมีแนวโน้มลักษณะการแสดงออกว่ามีความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษ จากการศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยจึงมีความคิดเห็นว่าการศึกษาระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของกลุ่มเป้าหมาย ว่ามีความวิตกกังวลในระดับใด เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ให้เกิดประสิทธิภาพแก่ผู้เรียนในอนาคต

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ ในกลุ่มมหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง
2. เพื่อทราบถึงระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจในกลุ่มมหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่างว่ามีระดับความวิตกกังวลในระดับใด มากน้อย หรือปานกลาง

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ ชั้นปีที่ 3 จาก 4 มหาวิทยาลัยราชภัฏในภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง ได้แก่

มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ และมหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี ที่ได้มาจากการสุ่มแบบเฉพาะเจาะจง

1.2. กลุ่มตัวอย่างคือ นักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจชั้นปีที่ 3 จำนวน 120 คน จาก 4 มหาวิทยาลัยราชภัฏในภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง ได้แก่ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ และมหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี ที่ได้มาจากการสุ่มแบบเฉพาะเจาะจง

2. เครื่องมือในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าในงานวิจัยนี้แบบสอบถาม 3 ตอน ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล

ตอนที่ 2 แบบสอบถามความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา
กลุ่มเป้าหมาย

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะ

3. วิธีสร้างเครื่องมือ

แบบสอบถามเพื่อวัดความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา
กลุ่มเป้าหมายโดยมีขั้นตอนการสร้าง ดังต่อไปนี้

3.1 ศึกษาทฤษฎี เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความวิตกกังวลในการพูด
ภาษาอังกฤษ

3.2 ศึกษาแบบสอบถามที่เกี่ยวข้องกับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ

3.3 ร่างแบบสอบถามโดยกำหนดปัจจัยความวิตกกังวลในการการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้คำถามในเชิงบวก จำนวน 15 ข้อและคำถามในเชิงลบ 15 ข้อ เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคอร์ต์ มี 5 ระดับ โดยกำหนดเกณฑ์การให้คะแนนในแต่ละข้อคำถามไว้ดังนี้

เกณฑ์การให้คะแนน

คะแนนของข้อความเชิงบวก

- 5 หมายถึง เห็นด้วยอย่างยิ่ง
- 4 หมายถึง เห็นด้วย
- 3 หมายถึง เห็นด้วยปานกลาง
- 2 หมายถึง ไม่เห็นด้วย
- 1 หมายถึง ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

คะแนนของข้อความเชิงลบ

- 1 หมายถึง เห็นด้วยอย่างยิ่ง
- 2 หมายถึง เห็นด้วย
- 3 หมายถึง เห็นด้วยปานกลาง
- 4 หมายถึง ไม่เห็นด้วย
- 5 หมายถึง ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

การแปลความหมายของแบบวัดความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ

- 4.50 – 5.00 หมายถึง ระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษมากที่สุด
- 3.50 – 4.49 หมายถึง ระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษมาก
- 2.50 – 3.49 หมายถึง ระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษปานกลาง
- 1.50 – 2.49 หมายถึง ระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษน้อย
- 1.00 – 1.49 หมายถึง ระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษน้อยที่สุด

การหาคุณภาพเครื่องมือ

1. หาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของแบบสอบถาม ผู้วิจัย นำแบบสอบถามไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน ตรวจสอบความสอดคล้อง นิยามศัพท์เฉพาะ และการใช้ภาษาแล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขก่อนนำไปทดลองใช้

2. นำผลการพิจารณาของผู้ทรงคุณวุฒิ มาพิจารณาความสอดคล้องของความเห็นโดยหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ได้ค่าความสอดคล้องอยู่ในระหว่าง .80 ถึง 1.00 เพื่อคัดเลือกหัวข้อที่ต้องปรับปรุงแก้ไข

+1 = สอดคล้อง

0 = ไม่แน่ใจ

-1 = ไม่สอดคล้อง

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ตามลำดับขั้นตอนดังนี้

4.1 ผู้วิจัยนำแบบสอบถามแบบความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ ไปเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง ให้กับกลุ่มตัวอย่างในการตอบแบบสอบถาม จำนวนทั้งสิ้น 120 ชุด ก่อนการตอบแบบสอบถามผู้วิจัยจะอธิบาย จุดประสงค์ของการเก็บข้อมูลและอธิบายวิธีการกรอกแบบสอบถามให้เข้าใจก่อนเป็นภาษาไทย แล้วจึงมอบแบบสอบถามให้กลุ่มตัวอย่าง

4.2 หลังจากที่ได้รับคืน ผู้วิจัยได้ตรวจสอบแบบสอบถามความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษที่สมบูรณ์ คือ ตอบครบทุกข้อ ปรากฏว่าสมบูรณ์ทุกฉบับ ผู้วิจัยนำแบบสอบถามแบบที่ได้มาตรฐานให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ และนำข้อมูลที่ได้มาคำนวณหาผลความวิตกกังวลของนักศึกษาในการเรียนภาษาอังกฤษ

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามมาวิเคราะห์โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป เพื่อคำนวณหาค่า ดังต่อไปนี้

การวิเคราะห์ข้อมูลแบบสอบถามความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive statistics) โดยผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปเพื่อหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย \bar{X} และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

การวิเคราะห์ระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษผู้วิจัยจะเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของปัจจัย กับคะแนนเกณฑ์ระดับปัญหาที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น 5 ระดับคือ

ค่าเฉลี่ย 4.51 - 5.00	หมายถึง ความวิตกกังวลในระดับมากที่สุด
ค่าเฉลี่ย 3.51 - 4.50	หมายถึง ความวิตกกังวลในระดับมาก
ค่าเฉลี่ย 2.51 - 3.50	หมายถึง ความวิตกกังวลในระดับปานกลาง
ค่าเฉลี่ย 1.51 - 2.50	หมายถึง ความวิตกกังวลในระดับน้อย
ค่าเฉลี่ย 1.00 - 1.50	หมายถึง ความวิตกกังวลในระดับน้อยที่สุด

6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลที่ใช้ในแต่ละขั้นตอนของการวิเคราะห์ ดังนี้ ค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย \bar{X} ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

ผลการวิจัย

ผลการวิเคราะห์ พบว่า นักศึกษากลุ่มเป้าหมายมีระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย 10 ลำดับแรกดังนี้ นักศึกษารู้สึกตกใจกลัวเมื่อรู้ว่าตนเองไม่เข้าใจในสิ่งที่อาจารย์กำลังพูดภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ย \bar{X} ที่ 3.49 และ ค่า S.D. ที่ 0.74, นักศึกษาไม่รู้สึกระห่ม่าเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษกับชาวต่างชาติ มีค่าเฉลี่ย \bar{X} ที่ 3.47 และ ค่า S.D. ที่ 0.76, นักศึกษารู้สึกกระวนกระวายและวิตกกังวลเมื่อไม่เข้าใจประโยคบางประโยคที่อาจารย์พูดเป็นภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ย \bar{X} ที่ 3.46 และ ค่า S.D. ที่ 1.06, นักศึกษารู้สึกระห่ม่าและสับสนเมื่อทำกิจกรรมที่เกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษในชั้นเรียน มีค่าเฉลี่ย \bar{X} ที่ 3.46 และ ค่า S.D. ที่ 1.11, นักศึกษาไม่กลัวที่จะใช้ภาษาอังกฤษเพื่อแสดงความคิดเห็นอย่างไม่เป็นทางการ มีค่าเฉลี่ย \bar{X} ที่ 3.46 และ ค่า S.D. ที่ 1.04, นักศึกษาชอบมีส่วนร่วมในการอภิปรายกลุ่มที่ใช้ภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ย \bar{X} ที่ 3.45 และ ค่า S.D.

ที่ 1.08, โดยทั่วไปแล้วนักศึกษารู้สึกสบายใจที่ใช้ภาษาอังกฤษในการอภิปรายกลุ่ม มีค่าเฉลี่ย \bar{X} ที่ 3.44 และ ค่า S.D. ที่ 1.05, นักศึกษาไม่วิตกกังวลว่าจะพูดผิดเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ย \bar{X} ที่ 3.35 และ ค่า S.D. ที่ 1.07, นักศึกษารู้สึกอึดอัดที่ต้องพูดภาษาอังกฤษต่อหน้าเพื่อน ๆ มีค่าเฉลี่ย \bar{X} ที่ 3.32 และ ค่า S.D. ที่ 1.24, นักศึกษามักจะวิตกกังวลว่านักศึกษาคคนอื่นจะพูดภาษาอังกฤษได้ดีกว่า มีค่าเฉลี่ย \bar{X} ที่ 3.31 และ ค่า S.D. ที่ 1.14 ตามลำดับ โดยสอดคล้องกับงานวิจัยของ ลักขณา สรวิวัฒน์ ซึ่งได้กล่าวไว้ว่า ความวิตกกังวล (Anxiety) เป็นความรู้สึกชนิดหนึ่งที่ไม่สบายใจ ซึ่งจะออกมาในรูปของความกลัว (Fear) เช่น กลัวการสอบ กลัวสอบตก ซึ่งความกลัวเหล่านี้จะก่อให้เกิดความไม่สบายใจ ซึ่งอาจเกิดขึ้นก่อนหรือหลังสถานการณ์ที่บุคคลนั้นต้องประสบ อาจเกิดขึ้นได้จากสิ่งเร้าทั้งภายนอกและภายใน เช่น ค่านิยม ความเชื่อถือ และสภาพเศรษฐกิจ

อภิปรายผลการวิจัย

ถ้าพิจารณาจากทฤษฎีความวิตกกังวลของเยล (Yale Theory) ซึ่งกล่าวไว้ว่า ความวิตกกังวลจะมีผลต่อคนเราอย่างไรนั้นขึ้นอยู่กับสถานการณ์และสิ่งเร้า รวมทั้งลักษณะของบุคคลด้วยอันได้แก่

เป้าหมายและค่านิยมของตัวบุคคลนั้นซึ่งตีความได้ว่า ความวิตกกังวลอาจมีทั้งผลดีและผลเสีย ทฤษฎีของเยล ไม่ได้กำหนดในเรื่องของผลที่เกิดจากความวิตกกังวล แต่กล่าวถึงความวิตกกังวลจะมีผลต่อตัวเราอย่างไร ขึ้นอยู่กับสถานการณ์และสิ่งเร้า และบุคลิกภาพของบุคคลนั้น ๆ ดังนั้น ความวิตกกังวลอาจจะมีทั้งผลดีหรือผลเสีย ทั้งนี้แล้วแต่วิธีการตอบสนองที่บุคคลใช้ เช่น การตอบสนองโดยหาวิธีการที่เหมาะสมและแก้ไขได้ถูกต้อง ซึ่งจะช่วยพัฒนาบุคคลเกิดผลดีแก่ตัวบุคคลแต่ในทางตรงข้ามกัน ถ้าบุคคลยอมแพ้ต่อความวิตกกังวล เช่น คิดว่าหมดหนทางที่จะแก้ไขปัญหาหรือมีวิธีการแก้ไขปัญหาที่ไม่ตรงกับประเด็นสำคัญของปัญหาการตอบสนองดังกล่าวย่อมเป็นอันตรายหรือเกิดผลเสียต่อพัฒนาการทางบุคลิกภาพของบุคคลนั้น

เมื่อบุคคลที่มีความวิตกกังวลเป็นระยะเวลาานานโดยไม่สามารถหาวิธีการที่เหมาะสมเพื่อลดหรือขจัดความวิตกกังวลให้หมดไป บุคคลนั้นจะเกิดขบวนการทางจิตใจโดยหันไปใช้วิธีการที่ไม่ตรงกับความเป็นจริงเพื่อลดความตึงเครียดของจิตใจ เรียกว่าการใช้กลวิธีในการป้องกันตนเอง (Defense Mechanism) ซึ่งแม้ว่าจะช่วยลดความวิตกกังวลไปได้บ้างแต่มีผลเสีย คือ ถ้าใช้มากจะทำให้บุคคลลืมนึกความเป็นจริงของโลก (Reality) หรือไม่เข้าใจตนตามความเป็นจริง (Actual self) มากยิ่งขึ้น ซึ่งทำให้เป็นโรครจิตในระยะต่อมา

เมื่อพิจารณาถึงความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่บทฤษฎีความวิตกกังวลของเยล (Yale Theory) ซึ่งสอดคล้องไปในทิศทางเดียวกันเพราะจากผลการวิจัย พบว่า มีความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมากหลายด้าน เช่น ความวิตกกังวลในการสอบไม่ผ่านรายวิชาการพูดภาษาอังกฤษโดยไม่มีการเตรียมตัวมาล่วงหน้า หรือความรู้สึกประหม่าจนลืมสิ่งที่ตั้งใจจะพูด เป็นต้น เห็นได้ว่า ถ้านักศึกษาเลือกวิธีการตอบสนองเพื่อจะแก้ปัญหาความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของตนเอง สิ่งที่ต้องปฏิบัติ คือ การฝึกฝนทักษะทางด้าน การพูดภาษาอังกฤษให้เพิ่มมากขึ้น ซึ่งมีหลายวิธีที่สามารถเพิ่มทักษะในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา ได้แก่

1) การฝึกพูดแล้วก็พูด เป็นวิธีง่ายๆ เพื่อเพิ่มความมั่นใจในตัวเอง เพิ่มโอกาสทางการพูดโดยฝึกพูดบ่อย ๆ กับทุกคนเท่าที่จะทำได้ อย่าอายที่จะพูดผิด ยิ่งฝึกมากเท่าไรความมั่นใจในการพูดและความรู้ทางด้านศัพท์ความถูกต้องในการออกเสียงก็ยิ่งจะเพิ่มขึ้นด้วยเช่นกัน

2) ฟังข่าวและฟังเพลงภาษาอังกฤษ เพื่อฟังการออกเสียงของคำศัพท์ แล้วคุณจะได้เรียนศัพท์ใหม่ ๆ เพิ่มขึ้นด้วย ยิ่งฟังมากยิ่งขึ้นยิ่งเรียนรู้อีก

3) ดูหนัง การดูหนังภาคภาษาอังกฤษแล้วพยายามใส่ใจคำศัพท์ใหม่ ๆ และออกเสียงตามพยายามเลียนแบบการพูดของดาราให้สนุกสนานและเพลิดเพลินไปพร้อมกับการชมภาพยนตร์

4) เกมสามารถช่วยยกระดับผู้เรียนให้มีความสนใจในการเรียนภาษามากขึ้น และยังช่วยให้บรรยากาศในการเรียนภาษาดีขึ้น ทำให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ ข้อดีอีกอย่างของเกม คือ ช่วยให้ผู้เรียนลดความวิตกกังวลลง ทำให้สามารถพูดได้อย่างคล่องแคล่วขึ้น และทำให้เกิดทัศนคติที่ดีต่อการเรียนรู้ภาษา

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

ถ้านักศึกษาเลือกวิธีการตอบสนองแบบยอมแพ้ต่อความวิตกกังวล นักศึกษาจะรู้สึกว่าการฝึกฝนทักษะการพูดภาษาอังกฤษเป็นเรื่องที่ยาก ซึ่งตนเองไม่มีความมั่นใจในบุคลิกภาพของตนเองด้วยแล้วจึงทำให้หมดหวังยอมแพ้ในการพัฒนาทักษะทางด้านภาษาอังกฤษ ซึ่งทำให้ยอมรับกับข้อด้อยของตนเองและไม่พยายามเรียนรู้เพิ่มเติมและแก้ไขหรือขจัดความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของตนเองให้หมดไป ความกังวลเป็นเรื่องธรรมชาติอย่างหนึ่งที่พบได้เป็นปกติในมนุษย์เพื่อเตรียมพร้อมในการเผชิญปัญหาหรือสถานการณ์ความเครียดต่าง ๆ ซึ่งแสดงออกทั้งในทางความคิดและความรู้สึกทางกาย ผลักดันให้คนเราแก้ปัญหาและคิดพัฒนาสิ่งต่าง ๆ ปัจจุบันที่ชักนำให้เกิดอาการ ได้แก่ ความรู้สึกประหม่าง่าย ไม่มั่นใจตนเอง ตัดสินใจไม่ค่อยได้ ซึ่งอาการเหล่านี้ส่งผลให้นักศึกษามีความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ

ข้อเสนอแนะ

1. ผู้สอนควรนำข้อมูลที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้ไปศึกษาและปรับปรุงแก้ไขเพื่อลดผลกระทบต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาในชั้นปีอื่น ๆ
2. ผู้สอนควรจะช่วยให้ผู้เรียนเอาชนะความรู้สึกวิตกกังวลและความกังวลและส่งเสริมให้ผู้เรียนรู้สึกว่าคุณเองประสบความสำเร็จในการใช้ภาษาอังกฤษ

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยต่อไป

1. ควรมีการศึกษาระดับของความวิตกกังวลในทักษะด้านต่าง ๆ ของภาษาอังกฤษ เช่น การฟัง การอ่าน การเขียน

2. ควรทำศึกษาระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษในกลุ่มเป้าหมายอื่น ๆ ที่ไม่ได้เรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอก

เอกสารอ้างอิง

กระทรวงศึกษาธิการ. (2559). *แผนพัฒนาการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ ฉบับที่ 12* (พ.ศ. 2560–2564). <https://inspec.moe.go.th/>

พิณทิพย์ ทวยเจริญ. (2547). *ภาพรวมของการศึกษาศาสตร์และภาษาศาสตร์* (พิมพ์ครั้งที่ 3). มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2553). *แผนการศึกษาแห่งชาติ ฉบับปรับปรุง* (พ.ศ.2552–2559). บริษัท พริกหวานกราฟฟิค จำกัด.

สุมิตรา อังวัฒนกุล. (2539). *วิธีสอนภาษาอังกฤษ* (พิมพ์ครั้งที่3). สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อริสรา ธนาปกิจ. (22 พฤศจิกายน 2555). คนไทยไร้ความกล้า ส่งผลพูดภาษาอังกฤษ รong บ้ายโลก. *เดลินิวส์*, 8.

MacIntyre, P.D. (1995). How does anxiety affect second language learning?. *The Modern Language Journal*, 79(1), 90-99.

Author

Mr. Vasana Mangchada

Business English Program, Faculty of Humanities and Social Sciences,
Sisaket Rajabhat University

319 Thai Panta Road, Pho Sub-district, Mueang Si Sa Ket District,
Si Sa Ket 33000

Tel: 06-3343-7469 Email: vasaxgx@gmail.com